

živá SLOVA

1
1971

VEROU
OCISTIV
SRDCE
JEJICH

SK
159

Z OBSAHU:

Všetko má svoj čas	1
Achan	2
Pro co žiješ?	4
Nad otázkami našich čtenářů	7
Poklad v nádobě	10
Sveti oranžové svetlo — báseň	12
Křestan a rodina	14
Po stopách apoštola Pavla	18
Oblak svědků	22
Křížovka	24

ŽIVÁ SLOVA

ČASOPIS KŘESŤANSKÝCH SBORŮ V ČESkoslovensku

Vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. — Adresa redakce: Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na půl roku 15,— Kčs, jednotlivá čísla po 5,— Kčs. Administrace časopisu: Josef Holubec, Trávník 1817, Vsetín. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapc. — Rozšiřuje administraci. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078

VŠETKO MÁ SVOJ ČAS

Āno, každá vec pod nebom má svoju hodinu (Kaz. 3:1). Aká to významná pravda pre všetkých synov ľudských! Tí, čo ju znajú, snažia sa vykupovať tento im daný čas. To znamená, že majú vystihnúť, čo v tom čase majú vykonáť, potom to konat bez odkladu a dôkladne. Toto je jasne vyznačené prorokom, ktorý hovorí: „**Hľadajte Hospodina, dokiaľ ho možno nájsť! Volajte na neho, dokiaľ je blízko**“ (Iz. 55:6). Ďalší prorok vnesol ešte viac svetla do tejto pravdy, keď povedal: „**Ale je čas hľadať Hos-podina**“ (Hoz. 10:12). Āno, teraz je príhodný čas pre všetkých ľudí, aby hľadali Hospodina. Len teraz môže byť nádejný. Len teraz je čas prísť k Nemu pre odpustenie hriechov, pre spasenie, pre večný život. Všetci veriaci toto už vykonali a presvedčili sa o vierohodnosti tejto pravdy. No aj teraz, ako veriaci, máme Pána hľadaf každý deň a to zavcas rána.

Máme sa usilovať prísť do osobného kontaktu s Pánom, leho Ho veľmi potrebujeme na celej našej ceste. Nie iba v skúškach, ale vždy máme hľadaf Pána. Aby sme to mohli konať, potrebujeme byť vždy prebudení. „**A toto, znajúc čas, že je už hodina, aby sme sa prebudili zo sna spánku...**“ (Rim. 13:11). V duchovnom živote niet času pre spánok. Preto je čas, aby sme sa prebudili a väzne nakladali s časom, ktorý nám je daný. „**Kým máme čas, robme dobré všetkým ľuďom a najviac domácim viery**“ (Gal. 6:10). Aký krátky a neistý je čas, ktorý nám je daný, v ktorom môžeme slúžiť veriacim aj neveriacim. Pamäťajme, že len čo niekto odíde z tohto života, alebo aj my sami, už sú tam všetky príležitosti konaf niekomu dobre. Potom už môžeme iba lútovať, že sme nevyužili správne čas k tomu. Nevykonali sme včas to, čo sme mali a mohli vykonáť. No naša lútosť už nič nezmení na veci.

Iba tu a teraz naši blížni, veriaci aj neobrátení, môžu potrebovať našu pomoc, nás súči. Rozumieme tejto významnej pravde? Využívajme čas, aby sme im činili dobre. Často, keď sa dozvieme o smrti niekoho, nášho známeho, lútujeme, že sme mu nečinili viacéj dobra. Cítime, že sme nevyužili príležitosť, ktorá nám bola k tomu daná. No teraz je už neskoro. Vieme sice, že nie sme spasení pre dobré skutky, predsa však: „**Sme stvorení v Kristu Ježišovi nato, aby sme konali dobré skutky, ktoré Boh vopred prihotobil, aby sme v nich chodili**“ (Ef. 2:10).

Keď už budeme u Pána v sláve, nebude Ho musieť hľadať. Tam budeme s Ním neprerušene. Len teraz je čas, aby sme Ho hľadali, aby sme Ho našli a s Ním mali obecenstvo. V nebi nebude spánok. No nebude tam ani čas a príležitosť spojená s časom. Tam už nebude „**príhodný čas a deň spasenia**“ (2. Kor. 6:2). To je iba tu.

Teraz je čas aj k prebudeniu sa k realite Pánovho príchodu. Len keď sa aj k tomu prebudíme, budeme Pánovi slúžiť a čakať na Jeho príchod pripravení. V nebi už nebude príležitosť činiť dobre našim blížnym, tam ho nikto nebude potrebovať. Len teraz je k tomu čas a príležitosť. Āno, každá vec pod nebom má svoj čas. Preto, milovaní, vykupujme čas v týchto aj mnohých iných veciach. Slúžme Pánovi takto, dokiaľ máme k tomu príležitosť. Nech nám Pán dá k tomu milosť, lebo len tá je dostatočná.

J. S.

ACHAN ANEBO HLEDÁNÍ ŠTĚSTÍ

Pokračování

HŘÍCH ODKRYJ SÁM

Bůh neřekl Jozuovi, kdo se dopustil hříchu proti Němu. Dokonce ani neřekl, ke které rodině nebo ke kterému kmennu hříšník náleží. Jozue to musel vypátrat sám. Čteme o tom v knize Jozue 7:14-18.

My jsme to byli, kteří jsme přerušili obecenství s Bohem. Kdyby nám Bůh učinil bezpráví a přerušil s člověkem obecenství, byla by to výhradně Boží věc zjistit, co není správné, a vše uvést do pořádku. Jelikož my hřešíme proti Bohu a obecenství přerušujeme sami, je a bude vždy naši věci odkryt přičinu a uvést poměr s Bohem do pořádku.

Izrael zhrešil, tedy Izrael musel najít hříšníka, hřich potrestat a postavit se s Bohem proti hřichu. Bůh poručil, aby přistoupil celý národ, pokolení za pokolením, rod za rodem, dům po domu a osoba po osobě, aby hříšník, který uvedl kletbu na celý národ, byl odhalen a tak jej viděli všichni. Bůh byl nápomocen, když oni byli ochotni pátřit. Pokolení Rubenovo přistoupilo před Hospodina, ale mezi nimi nebylo viníka. Také ne v pokolení Simeona a Lévi. Jak se ulevilo lidem jednotlivých pokolení, když se ukázalo, že hříšník se nenachází v jejich řadách. Kruh se zužoval, podezřelých pokolení zůstávalo stále méně. Ale Achan se ještě nepřiznal. Nepohnulo se jeho srdce! Ponechal to jednoduše na tom, zda skutečně bude odkryt. Jaký to zavrzely člověk!

Konečně přistoupilo pokolení Judovo. Boží hlas: „V tomto pokolení je!“ — Achan byl nalezen. Můžeme si představit, že kromě zvědavosti a napětí vládla zde hluboká bázeň, ano, svatá bázeň se projevila v zástupech, když národ před Bohem očekával odhalení toho, kdo zlomil Boží zákon, odcizil Boží poklad a prokleté uschoval. Ubohý Achan! Při hledání zemského štěstí a blaha dal svůj život i život své rodiny v sázku a také vše ztratil.

Je to poněkud smutná skutečnost, že to bylo právě pokolení Judovo, v němž byl nalezen Achan. Vždyť z tohoto pokolení pochází nás Vykupitel, Pán Ježíš Kristus. V tomto pokolení byl nalezen muž, který přivedl celému národu izraelskému porážku. Jak často se nalezně v mé i tvém životě něco, co Boha zarmucuje a rozvrací obecenství s Ním. Když nemáš život plný požehnání, když tě porážky a selhání chtějí zdeplet, nechceš být upřímný — upřímný alespoň před Bohem?

Jak daleko se nyní nacházíš při hledání štěstí?

Nechceš nyní, milý čtenáři, začít pilně pátrat ve svých návykách, přáních a zádosech, ve všem co činíš, myslíš, miluješ, abys našel Achana ve svém srdci? Někdo věří také v tebe, snad víš kde, možná bude i v tvém nitru ukryt! Proto tě prosím, postupuj proti němu nekompromisně. Neopakuj pořád stejně výmluvy! Nic nezakrývej. Nepricházej s výklady a neobviňuj jiné.

Odkryj skrytého Achana ve svém srdci a v životě a přived ho před Boha. Vynes rozsudek nad ním a pak se hluboce poklon. Měj odvahu a vyznej před Pánem své hříchy. Vyznej, v čem jsi zarmoutil Boha. Pak se úplně odvrát od hřichu. Jen tak bude možno nalézt požehnaný život. Mnozí lidé praví: Přestanu pít, když mi Bůh odejme chuť. — Ne, milý čtenáři, tak jednoduše to nejdou. Bůh požaduje: ODKRYJ HŘÍCH SÁM!

On ti také pomůže najít Achana v tvém životě, když ho o to vážně a upřímně prosíš. Najdeš si čas a promluvíš o tom s Pánem? Při hledání štěstí v životě nemůžeš minout Boha a Pána Ježíše Krista. Bud' bude záchráncem tvého života nebo soudcem, když zemřeš.

STUPNĚ HŘÍCHU
Viděl jsem, dychtil jsem,
vzal jsem i skryl jsem!

Když vina Achana byla prokázána a musela být potrestána, vyprávěl Achan zahanbeně o svém činu. Čteme o tom v knize Jozue 7:19-21.

Pozorujme přesně kroky hřichu Achana: „... viděl jsem mezi loupeží“. Lépe je mladému člověku, když mnohé věci nespátrá, proto také po nich nezatouzí. Mnozí mladí lidé vezmou rozkoš, u kterých se to bez hřichu neobejde. Jen jednou něco okusíš, protože ostatní to také učinili. A co se to s tebou stalo? Když se rozhodneš od těch věcí neodvrátiš, ovládnou tě v životě a nebuděš nikdy spokojen. Zádost těla, zádost očí a chlubná pýcha života ti nemohou dát štěstí. Je to hrozná a rafinovaná hra dábla přesvědčit lidi o tom, že je nutné „poznat svět“. Nemá to však dlouhého trvání, je to „módní nemoc“. Chci uvést několik příkladů.

Před léty se tančil rock'n-roll. Statisíce mladých se věnovaly tomuto novému tanci. Taneční školy musely měnit vyučovací hodiny. Co z toho zbylo? Nic.

Pak přišli „Beatles“, kteří překvapili svět dlouhými vlasami a častečně dobrou

hudbou. Ti uvrhli mládež do nové horečky. Kolik mladých lidí nosí od té doby dlouhé vlasasy! Beatles budou brzy v zapomenutí, jen to negativní — odcizení člověka, zůstává. Stali se zdrojem inspirace mnohých nekritických mladých lidí, kteří výstřednostmi vzrušovali města.

Jednou jsem oslovil takovou skupinu mladých, kteří měli zablácené nohy pořezané žiletkami. K čemu je to dobré? Nechápavě si mě prohlíželi a konečně jeden z nich řekl: To si jen tak hrajeme, chceme být nápadnými! Tito lidé také hledali štěstí a doufali je najít s rozřezanýma nohami.

Poslední výkřik „moderní nemoci“ dnešní mládeže je „Hippies“, nebo „květináři“. Ozdobeni květinami scházejí se a žijí v klamné představě, že bezpracně a potulováním napraví svět. Ani oni nic nedocílí, jedině soucitný posměch.

Totéž bylo u Achana. Obdivoval baby-lonský plášť, dvě stě lotů stříbra a tyč zlata. Vzal je a ukryl. Vidění vede k žádostem. Achan vzal ze zakázané kořisti. Nemyslel, že to bude tak těžký hřich. Jen jednou dál hřichu třeba nejmenší místo v životě a již se ho těžko zvábi. Jeho smrtelná nemoc tě může pohltit. Byl to jen jeden hřich a měl takovou moc. I král David byl čistého srdce, dokud neviděl Betsabé, když se koupala. Dopustil se hrozného hřichu — porušení manželství. Byl tak opojen hřichem, že lstí a úskočností se dopustil vraždy jejího manžela.

Není hranice pro objem hřichu, kterého se může člověk dopustit, jestliže se stále vystavuje vlivu pokušení. Jedná jistota, jak zabránit zlu, je utkat před žádostmi těla (2. Tim. 2:22). Co si nebuděš žádat, po tom také nesáhneš. Když se nevydáš v pokušení, nepadneš. Když ale myslíš, že budeš silnější a že jednorázový, malý hřich ti nemůže ublížit, pak jsi již svou hru prohrál a dopadneš jako Achan.

Z něm. přel. J. B.

- Je trojí způsob jednání: Počítat si rozvážně je nejšlechetnější, napodobovat jiné je nejsnadnější, být poučen nezdarem je nejtrapnější.
- Je lépe, nemáme-li přítele, ale když je s námi Bůh, než kdybychom měli sebelepšího přítele a neměli Boha.
- Více můžeme poznávat Boha jen tehdy, v jaké míře chodíme v poslušnosti.

PRO CO ŽIJEŠ?

Nedávno utkvěl můj zrak na zprávě v novinách: „Smrt osamělého“. Četl jsem toto:

„Devětadvacetiletý Robert Basser z Paříže, který žil jako poustevník, utonul, když chtěl zachránit myš, která padla do Seiny. Bylo to na Michalově mostě. Myš, která unikla z dohledu svého pána, běžela podél kamenného zábradlí, uklouzla a padla do řeky. Robert Basser se dlouho nerozmýšlel, skočil za ní, ale poněvadž neuměl plavat, utonul. Požárníci za půl hodiny vytáhli utonulého ze Seiny. Jeho otec řekl: Myš byla jediným smyslem jeho překvapilo mne, že se pro ni odvážil dokonce riskovat i svůj život.“

Tento mladý muž neměl ve velkoměstě ani človíčka, kterému by chtěl věnovat svoji důvěru. Jeho společníkem byla myš, která jej nakonec strhla do záhuby. Milý čtenáři: Pro co žiješ? Co je tím nejdůležitějším v tvém životě? Nač vynakládáš nejvíce času, sily a peněz? Žiješ pro myš?

Nejsi přirozeně tak bláhovým, abys svůj život věnoval nějaké bílé myši. Mohl by to však být nějaký pudlík, nebo papoušek, který pro tebe znamená víc než kolem tebe žijící lidé, tvoji blížní. Můžeš také žít jednoduše sám pro sebe a pro své vlastní blaho. Řekneš si: „Každý je sobě nejbližší“. Jen když se tvé kůži nic nestane, druzí pro tebe nic neznamenají. Nebo žiješ jedině pro své zábavy? Myslíš si: „Člověk žije jen jednou“. Je to vše, pro co žiješ?

Nebo žiješ pro nějakého svého „konfíčka“? Může to být filmová kamera. Nebo jsi tu jen pro svou rodinu? Je jisté, že každý člověk pro něco musí žít. Něco nebo někdo musí tvůj život naplněvat! Co ti zbude, když ti „nějaká myš“ uteče, když tvé srdce — motor života — selže, když budeš muset zde na zemi zanechat vše, pro co jsi žil? Na co se chceš upnout?

Apoštol Pavel na Boží pokyn napsal: „Jsme přesvědčeni, že jeden umřel za všecky (Pán Ježíš), proto všechni zemřeli; a za všecky umřel proto, aby ti, kteří jsou živí, nebyli živí již sami sobě, ale tomu, jenž za ně zemřel a z mrtvých vstal“ (2. Kor. 5:15). To je božská nabídka pro tebe, tvá velká šance — žít od nynějška tak, že se to určitě vyplatí. **SMÍŠ ŽÍT PRO PÁNA JEŽÍŠE KRISTA!**

Co to znamená, žít pro Krista? Nejdříve to znamená nežít již více pro sebe samého, pro svá přání a zájmy. Znamená to vyjít ze svého sobectví, být osvobozen od otroctví vlastního JA.

Žít pro Ježíše dále znamená žít tak, abys konal Jeho vůli a působil Jemu čest. Prožívej svůj čas tak, aby On mohl mít z tebe radost. On je tvým novým Pánem, který tě chce vychovat do Svého obrazu. Jsi pod Jeho ochranou a On se na tebe dívá ve dne i v noci. Smř se nyní učit svoji sílu, čas i peníze používat ve prospěch Pána Ježíše na tomto světě.

Pán Ježíš pro tebe nasadil svůj život. Kolik On znamená pro tebe? Jsi ochoten obětovat pro Něj něco, mnoho, všecko? Jak lehkým by se ti mělo stát toto obětování, když si uvědomíš, jakou cenu On dal za tebe: Máš odvahu přiznat se k Němu? Vždy a na každém místě? Miluješ Ho, protože On první tebe miloval? Projevuješ tuto lásku k Němu tím, že miluješ své bližní? Pomáháš jim?

Kéž bys upřímně vyznal: Pane, checi žít pro Tebe!

Th. Werner
Přel. D. O.

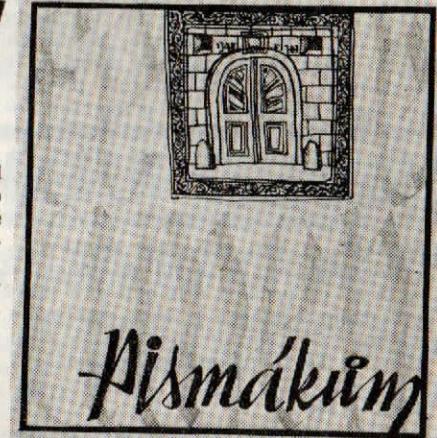
JERUZALÉMSKÉ BRÁNY 1.

NEHEMIÁS 3

Tato kapitola nám předvádí snad první brigádníky v dějinách lidstva. Do práce zednické a stavitelské, tesařské a zámečnické se nadšeně a horlivě dali lidé, kteří v tom byli neoborníci, laici. Opravovali a stavěli zdi a brány jeruzalémské, čímž nám poskytuje velmi cenná poučení duchovní. Jde o dvojí stránku svědectví, negativní a pozitivní.

Zed je negativní svědectví, vyjadřuje, co lid Boží nedělá, na čem podíl nemá, zed odděluje od toho, co k městu nepatří a tím chrání město a zajišťuje lidu uvnitř jeho charakteristický svéráz. Toto negativní svědectví je jistě důležité, poněvadž se neobrácení lidé právě nad tím často pozastavují a o to zájem projevují, co Boží dítka nedělají. Vyznačuje to, co neděláme, od čeho se oddělujeme.

Brána je svědectvím pozitivním, nezakrývá, nýbrž odhaluje to, co děláme, nechává nahlédnout do krás a bohatství duchovního života, který se zakládá na Boží milosti. Tak nechávají věřící také nahlédnout do toho, co zastávají. Mluví nám tedy zed a brána o dvojí stránce našeho svědectví, našeho duchovního života. Na Nehemiášovi vidíme, jak pro něho bylo důležité opatřit zdí onto místo, kde se lid izraelský začal opět scházet, aby vydával opravdovou poctu Bohu. Přitom nečekal, až se všechni rozptýleni obyvatelé Jeruzaléma a Judstva vrátí ze všech míst Persie, Médska, Babylonu a všech ostatních míst, aby tyto myšlenky uskutečnili. Do práce se dali ihned ti, kteří

byli přítomni. Tak vidíme v této třetí kapitole lid Boží při díle, jak staví a opravuje, máme zde zprávu o tom, kde a jak kdo pracoval a jak se jmenoval. Bůh vede takový záZNAM o všech svých služebnících a jejich práci. Až se všechn Jeno lid ukáže před soudnou stolicí Kristovou, bude tato zpráva otevřena a „jeden každý svou vlastní odpaltu vezme podle své práce“ (1. Kor. 3:8).

Pozastavme se u jednotlivých bran, jak nám jsou uvedeny:

1. Ovčí brána v. 1. a 2.
2. Rybná brána v. 3.
3. Stará brána v. 6.
4. Údolní brána v. 13.
5. Hnojná brána v. 14.
6. Studniční brána v. 15.
7. Vodní brána v. 26.
8. Koňská brána v. 28.
9. Východní brána v. 29.
10. Brána Mifkad v. 31.

1. OVČÍ BRÁNA, čili BRAVNÁ 3:1-2

První brána, při níž bylo započato dílo obnovy, byla brána ovčí. Touto branou byly vedeny obětní ovce k oláři jako trvalé svědecství skutečnosti, že „bez vylití krve nebývá odpusťení vin“ a jako předobraz Toho, který byl „veden jako beránek na zabít“. Z toho nám plyne poučení, že osoba a dílo Kristovo jsou východním bodem opravdové nápravy a že kříž Kristův, dílo, které vykonal Pán, nám má být přede vším ostatním a nade vše, počátkem všeho. Tato brána je opět uvedena v posledním verši této kapitoly po projití všemi branami a tak připomínáho Toho, který je „Alfa i Oméga“. Pán je naším východiskem a také cílem. Pozoruhodný je význam jmen, která s touto branou souvisí:

ELIASIB — Bůh můj zase napraví

Nejvyšší kněz se svými bratřími dal se první do práce v díle nápravy, která vycházela z Boha a k Bohu směřovala, vystavěl Ovčí bránu, posvětil ji a začal ji. To byla kněžská služba.

MEA — sto

To bylo jméno první věže u té brány. Zda toto číslo „100“ při **Ovčí bráně** nebylo Pánu podnětem k Jeho podobněství o **sto** ovčích, z nichž se jedna ztratila? Je to jistě pozoruhodná souvislost. Druhá věž se jmenovala

CHANANEEL — Bůh prokázal milost

Zda jméno této druhé věže nenaznačuje hledání té ztracené ovce, kterou pastýř tak dlouho hledal, až ji našel? Zda jí nebyla prokázána milost? Zda se to nestalo u každého nalezeného

hříšníka, že mu Bůh prokázal milost? Vedle velekněze pracovali mužové z Jericha.

JERICHO — jeho vůně, měsíc

Kdo se dostal do styku s Pánem Ježíšem, nynějším veleknězem, přešel z místa zločečení, na němž se nacházel, do místa lítbezné vůně, neboť Jeho jméno je „mast rozlitá“. Podle těla bydlí dítky Boží na různých místech, ale na všech šíří vůni Kristovu, když se osvědčují jako ti, kteří pečují o bránu Ovčí. Bydlí ve „vůni“. Druhý možný význam slova Jericho naznačuje, že ta vůně není z nich, poněvadž také měsíc nemá svého vlastního světla, má jenom světlo odražené, tím svítí. Tak i dítka Boží jenom zrcadlí, dávají vyzařovat život Pána Ježíše, jak jej v nich vytváří Duch Svatý. Podle nejvyššího kněze dále pracoval

ZAKUR — zapamatováno.

IMRI — řeč Hospodinova,

Slovo Hospodinovo

My, kteří jsme se dostali do styku s Beránkem Božím, jsme pořád ještě u Ovčí brány, pamatujieme si a připomínáme si řeč Hospodinovu. V našich srdečcích se přitom ozývá ozvěna slov: „To číňte na Mou památku“. Tak nás brána Ovčí uvádí k tomu, co bývá naším předmětem při slavení památky Páně, k níž se zpravidla scházíváme v neděli dopoledne. Našemu pak odpolednímu nebo večernímu nedělnímu shromázdění evangelizačnímu odpovídá Rybná brána, o které pojednáme příště. Dr. J. Zeman

BLAHOSLAVENÝ MUŽ

Žalm 1.

Blahoslavený muž sa narodil v zbere POKÁNIA, ktorého sídlo je v meste ZNOVUZRODENIA.

Býva na ulici VYTRVALOSTI a pracuje v továrně PILNOSTI. V krajině KRESŤANSKÁ SPOKOJNOSŤ veľmi zbohatol, lebo robi veľké obchodné zmluvy s výrobcom SEBAZAPRENNIE. Týmto je veľmi populárny, i keď sa oblieka nenápadne do šiat firmy POKORA.

Aj s kráľom krajiny NEBESIA má veľmi dobré spojenie. Je častým hostom na kráľovskom dvore a kráľ ho obdaril nádherným rúchom vyrobeným z vlákien OSPravedlenie.

Má toľko práce, že ani dlho spávať nemôže. Preto skoro ráno vstáva a telefónuje na známej linke DUCHOVNÁ MODLITBA so svojimi zákazníkmi, ale hľavne nezabúda ponúknut svoje služby vzácnemu kráľovi menom NAJSVÄTEJŠI.

Ranná prechádzka po údoli SEBAPONÍŽENIA nemôže zaškodiť. Lebo z údolia hned vystupuje na najblíži vrchol JASNY VÝHLAD pohoria DUCHOVNÁ MYSEL. Na tomto čistom a osviežujúcom vzduchu robi celodenné plánovanie známu metódou VIERA.

Zdravím priam prekypuje a to je záhadou pre celé okolie! Diskrétně prezradil, že je vegetariánom a preto jeho celodenná strava pozostáva z VO-DY (1. Kor. 10:4), MLIEKA (2. Petr. 2:2), CHLEBA (Ján 6:48), OVOCIA (Gal. 5:22).

Deň končí a nastáva večer. Robí revíziu účtov a výsledok hľasi svojmu kráľovi na bezdrôtovej telefónnej linke DUCHOVNÁ MODLITBA. Text telefonátu: „Nech stojí moja modlitba pred tebou ako kadivo, pozdvihnutie mojich rúk ako večerná obet“ (Žalm 141:2). -fv

NAD OTÁZKAMI NAŠICH ČTENÁRÓ

Do rukou našich čtenářů se dostávají různé biblické publikace, v nichž bývá zmínka o „křtu svatým Duchem“. Například ve Výkladu epištoly k Římanům (z r. 1970) čteme:

„A jaká byla zkušenosť Charlese Finneyho, když na něho přišla moc Duha svatého? Obdržel jsem pravý, mocný křest Duchem svatým, aniž bych ho očekával, aniž bych tušil, že něco takového existuje i pro mne...“

Nebo v závěru knihy Dýka a kříž od D. W. (z r. 1969) jsou popsány tyto zážitky:

„Hovořil jsem s N. a ptal se ho, kdy zvítězil nad starým životem. Řekl, že tenkrát, kdy byl uveden k Boží lásce a obrátil se. Stalo se s ním něco úžasného. Úplné vítězství poznal však až později. Ptám se: Kdy? — V okamžiku mého křtu Duchem svatým.“

Po přečtení takových myšlenek se čtenáři právem ptají, zda to odpovídá Božímu Slovu.

OTÁZKA 1.: CO ZNAMENÁ KŘEST DUCHEM SVATÝM?

Obdrželi jsme 9 odpovědí. Uveřejnění jejich plného znění s ohledem na počet stran našeho časopisu není možné, proto jsme provedli výtah zásadních myšlenek k této otázce. Protože skoro všechny příspěvky se zabývají také otázkou „křtu ohněm“ podle Mat. 3:11 a Luk. 3:16, budeme se tímto tématem zabývat v příštím čísle.

Uvedme si nejdříve všechny texty Písma, v nichž je zmínka o křtu Duchem svatým:

1. „On vás bude kříti Duchem svatým a ohněm“ (Mat. 3:11).
2. „On vás křtí bude Duchem svatým“ (Mk. 1:8).
3. „Ten vás bude kříti Duchem svatým a ohněm“ (Luk. 3:16).
4. „Ten, na kterého uvidíš sestupovat a na kterém uvidíš spočinout Ducha, to je ten, jenž křtí Duchem svatým“ (Jan 1:33).
5. „Jan křtil vodou, ale vy budete pokřtěni Duchem svatým za málo dnů potom“ (Skut. 1:5 - Žilka).
6. „Vzpomněl jsem si na výrok Páně, jak řekl: Jan křtil vodou, vy však budete pokřtěni Duchem svatým“ (Skut. 11:16).
7. Skrze jednoho zajisté Ducha my všickni v jedno tělo pokřtěni jsme, buď Židé, buď Řekové, buď služebníci, nebo svobodní, a všickni v jeden duch zapojeni jsme“ (1. Kor. 12:13).

Co znamená slovo „křest“?

Slovo „křest“ je přeloženo z řeckého „bapto“, z něhož jsou odvozena „baptizo-baptizein-baptizma-babtein“ a znamenají „ponořit“ (slovensky též pohřbít).

Pokřtít člověka znamená ponořit do něčeho. Nejlépe je možno ponořit člověka do vody, proto též Boží Slovo používá tento život — vodu — jako obraz pro „ponoření“ v duchovním životě člověka.

Dnes bývá slovo „křest“ často nesprávně používáno: není možno pokřtít = ponořit něčím, ale v něčem!

Příklady: „**ponoření jsme v Krista Ježiše**“ (Řím. 6:3) a tedy ne Kristem.

„**A všickni v Mojžíše pokřtěni jsou, v oblace a v moři**“ (1. Kor. 10:2)
— ne Mojžíšem, oblakem nebo mořem.

„**Já křtim vás ve vodě... Onť vás křtit bude v Duchu svatém a v ohni**“ (Mat. 3:11) — dle řeckého originálu.

Jak došlo k tomu, že místo křtíti — ponořit v něčem, začali křtit něčím? Víme o tom z dějin křesťanství, že postupem doby začali křtit nemluvnata „kropením“ nebo „poléváním“ a ne „ponořením“. V roce 325 koncil ohlásil křest dětí dogmatem.

Boží Slovo mluví o deseti křtech. Jedním z těchto deseti je křest v Duchu svatém. (J. Mr.)

Co znamená být pokřtěn v Duchu svatém?

Při křtu „ve vodě“ je člověk ponořen do vody, je ní obklíčen, je v ní cele. A právě tak Boží Syn ponořil znovuzrozené duše v Duchu. Je pravdou, že Duch svatý sestoupil na věřící, byl na ně „vylit“, ale to není „křest v Duchu svatém“. Voda na nás necestuje, nevylevá se na nás (to je kropení), ale my jsme do ní ponofeni.

Podle přehledu vidíme, že všechna 4 evangelia i Skutky mluví o křtu v Duchu svatém jako o budoucí události. Znamená to, že do doby, než Pán Ježiš vstoupil na nebesa, nebyl křest v sv. Duchu. Jediný verš mluví o křtu v minulosti a to právě 1. Kor. 12:13. Zde se křest v Duchu sv. již stal. Věřící v Korintu nebyli vyzýváni, aby za křest v Duchu sv. prosili, nebo jej toužebně očekávali. **Boží Slovo jednoduše a výslovně praví, že všechni věřící z různých národů v jednom Duchu byli již pokřtěni v jedno tělo.** Stalo se to o Letnicích.

Před Letnicemi byly věřící duše, které měly Ducha svatého, byly jím „naplněny“, jako např. Jan Křtitel. Nebyly však pokřtěny v Duchu sv., protože v době Letnic již nebyly na živu. (F. B.)

V Jeruzalémě bylo o Letnicích poměrně málo znovuzrozených lidí, kteří byli pokřtěni v Duchu sv. v novou společnost — v jedno tělo, v církvi. Tak jako tělem proudí krev, t. zn. všemi údy, tak Duch sv. spojuje Hlavu těla-Krista s údy — jednotlivými věřícími. Jestli některým údem neprochází krev, odumírá. Proto „kdo Ducha Kristova nemá, ten není jeho“ (Řím. 8:9). I trn může být v těle (zabodnutý), ale není „tělem“, nepatří „tělu“. Od Letnic Duch svatý přebývá v těle Kristově, v církvi. Od Letnic každá místní církev i tělo každého jednotlivého věřícího jsou chrámem sv. Ducha (1. Kor. 3:16, 6:19). (-ik)

Přesto, že po Letnicích ještě třikrát Duch sv. „sestoupil“ na věřící a některé jevy u všech čtyř událostí byly totožné, Letnice byly jedinečné. Tehdy se vyplnilo zaslíbení Páně. Letnice mají význam pro celou církev a nikdy se neopakovaly, tak jako se neopakovalo utvoření církve, křest v jednom Duchu v jedno tělo.

Křest podle 1. Kor. 12:13 byl kolektivní a nikoliv individuální. Proto neexistuje křest Duchem jednotlivých věřících. Každý jednotlivec uvěřením v Pána Ježiše získává prostě po dílu na tom kolektivním „křtu v jedno tělo“, který se stal jednou pro vše. Tak se věřící stává údem těla církve. A to platí pro celou dobu milosti mezi Letnicemi a příchodem Pána Ježiše pro církev.

Ve Starém zákoně mohl být sv. Duch člověku odňatý (Žalm 51:11, 1. Sam. 16:14). Nyní každý věřící od svého znovuzrození má Ducha, který ho nikdy neopustí. Je jím zapečetěný ke dni vykoupení a vzkříšení (Řím. 8:11, 23). (J. S.)

Věřící lidé mají být „**naplňeni svatým Duchem**“ (Sk. 2:4). Toto se opakuje v průběhu našeho chození s Pánem. Písmo nás napomíná: „Naplňeni budete Duchem svatým“ (Ef. 5:18). Děje se to tak, že věřící se vzdaluje každé marnosti a světských žádostí. A přiměřeně tomu, jak se vzdaluje, je naplněn sv. Duchem, jenž v něm koná své dílo.

Jak v prvém případě nikde nečteme, aby se někdo měl modlit za „křest sv. Duchem“, tak také Písmo nikde neuvádí, že by se učedníci modlili o „**naplňení Duchem**“. Být naplněn Duchem, znamená nést jeho ovoce (Gal. 5:22). [ed. u.]

Míra vedení sv. Duchem a jeho vliv v životě se velmi různí a s tím často souvisí určitý myšlenkový zmatek. Božím přání je, aby každý pokář činíci hříšník ve chvíli znovuzrození obdržel sv. Ducha v plnosti, jak to zakusili učedníci o Letnicích. Avšak často se tak nestane. Přesto, že vznikl nový život skrze víru v Pána Ježiše, je často slabý, povrchní, váhavý, kolísavý. Mnozí nově obrácení opomíjejí vejít do tohoto hojněho zaopatření plnosti Ducha a tak stráví mnoha lóta klopýtáním a kolísající zkušeností — někdy jsou nahore, jindy dole. Proto se některí obracejí k extrémnímu učení o sv. Duchu, že správně nepoznali — nebo nepřivlastnili si to, co jim bylo dáno v okamžiku přijetí Pána Ježiše, t. j. dar a plnost Ducha se všemi jeho projevy, spočívajícími v požehnání, mocí a zmocnění. (Gr.)

Co tedy není křest Duchem svatým?

Lidé mají mnoho různých názorů na křest Duchem svatým:
— „křest sv. Duchem je vyvrcholením života víry“,
— „když člověk bývá křtěn sv. Duchem, prochází jím jakýsi vnitřní oheň a může mluvit cizím jazykem“,
— „křest Duchem sv. je víc než křest vodou“, atd. (E. K.)

Jak jsme si Písmem vysvětlili, jsou tyto názory nebiblické. Křest Duchem sv. není chvílkové nadění věřícího člověka, i když je Duchem sv. vyvolané. To je probuzení, rozhorení.

Není to obdarování nebo uvědomení si různých duchovních darů podle 1. Kor. 12.

Není to změna v oblasti citů a pocitů člověka. (-ik)

Není to stav „vytržení“, při kterém by měl člověk zvláštní pocity blaha a rozkoše.

Není to „odstranění“ kořene hřicha a nabytí svatosti. Tato falešná učení se líbí tělu, je to pokrm pro duchovní naděst a pýchu a vede k oklamávání sama sebe. (F. B.)

Jaký je tedy závěr?

Podle Písma křest v Duchu svatém se stal jednou pro vše o Letnicích, kdy bylo započato budování těla Kristova, kdy byla na naši zemi založena nová Boží rodina. Tato rodina stále trvá a každý, kdo je skrze víru v Pána Ježiše znovuzrozený, má ihned podíl na křtu v Duchu svatém, to znamená, je ihned zapojen do těla Kristova, do církve i jednoho Ducha.

Připr. -jos

- Kdo se dovele usmívat je silnější než ten, kdo se rozruší.
- Kdo je opravdu dobrativý, není nikdy nešťasten.
- Kdo je skutečně moudrý, není nikdy v rozpacích.
- Kdo je v pravdě smělý vírou, pěmáhá svět.
- Mnoho lidí má blíže k Městci než k svému bližnímu.
- Pán Ježiš nehledá obdivovatele, ale následovníky.
- Evangelizace je to, když obdarovaný žebřák vypráví jinému o Pánu, který jej nesmírně obohatil.
- Pane, dej mi srdce čisté, abych Tebe viděl, pokorné, abych Tobě naslouchal, milující, abych Tobě sloužil, věrné, abych zůstal v Tobě.

Přel. ed. u.

POKLAD V NÁDOBĚ

t „Tento poklad máme ovšem jenom v hliněných nádobách...“
2. Korintským 4:7
oto je pravděpodobně nejjasnější definice praktického křesťanství. Křesťanství není hliněná nádoba, ale je to poklad v hliněné nádobě. Každý z nás má jistě nějakou představu křesťanského života. Jak má takový život vypadat? Jakou představu máme o svatém a pobožném životu na této zemi? Často si myslíme, že svatost znamená odstranění „hliněné nádoby“. Představujeme si, že až dojdeme k tomu stupni, kdy se nám bude dařit kontrola našich náklonností a pohnutí do té míry, že zmizí, pakže jsme dosáhli stupeň svatosti. Myslíme si, že když budeme schopni potlačovat své city tak, že budeme necitelní ke svému utrpení, nebo lhostejný k přirozeným lidským vztahům, že to bude důkaz duchovnosti. Ne, svatý život neznamená přestat být lidským, zakrýt hliněnou nádobu, jednat a žít ve strachu, aby se neukázala jeho „hliněná nádoba“. Takový člověk ani neví, co je to pravé křesťanství. Je to formalista, zakrývá svůj skutečný stav.

Co říká o sobě Pavel, pisatel tohoto listu Korintským? „Bez toho říkají; jeho listy jsou tvrdé a přísné, ale když je osobně přítomen, je slaboch a jeho řec neznamená nic“ (2. Kor. 10:10).

„Nechceme, abyste zůstali bez zpráv o tisni, jež nám nastala v Azii, dolehla na nás nadmíru těžce nad naši sílu, takže jsme docela zoufali i nad životem...“ (2. Kor. 1:8).

Tato a další místa ukazují, že Pavel — to je poklad v hliněné nádobě. Nacházíme zde člověka ve strachu, a přece odvážného. Je obklopen nepřáteli, a přece není spoután. Zdá se být téměř přemožen, a přece není zničen. Je zřejmě slabý, a přec prohlašuje, že právě tehdy, kdy je slabý, je silný. Zdání — to není všechno. Lidé ho mohou soudit jako svůdce, jako neznámého, jako chudáka, jako nic nemajícího, ba i jako umírajícího, ale Bůh ví, že je pravdomluvný, dobré známý, vždy radostný, mnohé zbohatující a všemi věcmi vládnoucí.

Chápeme alespoň částečně, co to znamená být křesťanem? Znamená to být člověkem, ve kterém jsou věci zdánlivě neslučitelné, ale v němž vždy triumfuje Boží moc. V jeho životě je paradox — protiklad, a tento protiklad je z Boha. Jestli se u věřícího člověka stane jeho hliněná nádoba někdy příliš zjevnou, někteří jej soudí, jako by byl bez naděje, bez opravdového života.

Musíme rozlišovat mezi člověkem a tělesností, která je v člověku. Tělesnost — tělesná přirozenost, ta je vždy náklonna ke hříchu. To je ta stará přirozenost, která se protiví Božím myšlenkám. To je to mé „já“, které bojuje proti Duchu. Tato stará přirozenost má být u věřícího člověka mrtvá, musíme bojovat proti tělesnosti, vzdorovat jí, nedat jí možnost působení v našem životě. Hliněná nádoba představuje však lidskou přirozenost, samotného člověka, představuje to omezení, které je v naší lidské bytosti. Je to „slabost člověka“. Jak se tedy může Boží moc projevovat ve slabém člověku? Skrze křesťanství. Je nám známý verš: „Má milost ti stačí; neboť moc se stává dokonalou v slabosti“ (2. Kor. 12:9). Rekl to Pán opět Pavlovi. Křesťanství, to není odnětí slabosti;

ale to také není jedině projev Boží moci. Je to projev Boží moci za přítomnosti lidské slabosti.

I v nejposvěcenějším křesťanu je vždy přítomna hliněná nádoba, alespoň jemu samému je vždy patrná. Rozhodujícím činitelem však není nádoba, ale její obsah — poklad. Díky Bohu, že žádná lidská slabost nemůže omezit božskou moc. Možná, že si myslíme, že tam, kde jsou slzy, nemůže být chvála; kde je zjevná slabost, že musí chybět síla; že když jsme obklopeni nepřáteli, neunikneme zajetí; že tam, kde je pochybnost, nemůže být víra. Ne, když vznikají v našem srdeci pochybnosti nebo strach, nepoddávejme se jim, ale Panu; a poklad se hned projeví ve své slávě.

Co je tím pokladem? Je to život Pána Ježíše, triumfující život Toho, který plakával, chvěl se a byl smutný a to až k smrti: „Nyní je má duše rozechvěna. Co mám říci? Otče, zachraň mne od této hodiny? Ne, vždyť jsem právě proto přišel k této hodině... Když to Ježíš řekl, rozechvěl se v duchu“ (Jan 12:27, 13:21). V tom tkví sláva křesťanství, že se Boží poklad může projevovat v té nejskromnější hliněné nádobě. Křesťanství je paradox a jen proto, že žijeme tímto protikladným životem, docházíme k plnějšímu poznání Boha. Hleďte na Boží trpělivost u člověka, který od přirozenosti byl netrpělivý, a hleďte na božskou pokoru u toho, kdo býval domýšlivý a pyšný před svým obrácením. Není to div Boží moc? Lidé přirozenosti slabí se mohou dominativ, že nemají pro Pána žádné ceny. Až příliš se zadívali na svou hliněnou nádobu. A co ten poklad, který je v tobě? Znás jeho hodnotu? Všechno záleží na jakosti pokladu a ne na chudobě nádoby, která poklad chová. Nedivej se příliš a nezveličuj křehkost své hliněné nádoby, nebud malomyslný, neodkládej pracovní náčiní a zbraně, ale pracuj a bojuj, zkus, jak mocný je Ten, který je v tobě, skrze Něhož žiješ a pro Něhož žiješ. Sám nic nedokážeš, ale Pán skrze tebe, i když tvá osoba je příliš poznámená „hliněnou nádobou“. Jenom se nesnaž nejdříve tuto nádobu zkrášlit, „vylepšit“ na úroveň jiných, ne, Pán té potřebuje takového, jakým jsi. Jenom se Mu odevzdej, cele, bezvýhradně a On se skrze tebe oslaví.

-jos

Poznámka redakce:

Tento článek uvádí hlavní myšlenku publikace POKLAD V NÁDOBĚ, kterou vydávají naše sbory v Ústředním cirkevním nakladatelství v Praze. Je to sborník proslovů a úvah, přednesených na konferenci v minulém roce v Ostravě, hlavně ke 2. Korintským 4. kapitole. Publikace je jen pro vnitřní potřebu Křesťanských sborů. Kdo se dosud nepřihlásil k odběru této knížky, a má o ni zájem, ať tak učiní v administraci našeho časopisu do konca března t. r.

Příliš vysoko - záchrana života

Při letu nad africkou pouští přistál letec v jedné oaze, aby doplnil zásoby. Poté startoval k dalšímu letu přes hornatou oblast. Náhle uslyšel za sebou škrabání. Poznal, že v trupu letadla se nachází nějaký živočich. Pilot letěl sám, znal nebezpečí. Začne-li nějaký živočich hledat izolaci elektrických drátů, může lehce dojít ke zkratu a tím i k havarii letadla. V hornaté krajině, nad kterou letěl, nebylo možné přistát. Neměl odvahu vrátit se na oasu, protože neměl tak velkou zásobu benzínu. Jenom jedno mohl udělat. Obrátil letoun vzhůru a stoupal do výšky, pokud slyšel hledání. Pak nasadil kurs k domovu. Když přistál na své základně, našel v letadle velkou pouštní krysou, která se tam vplížila během doplňování pohonného hmot.

Protože krysa byla zvyklá na život v poušti, nemohla žít ve velké výšce. Když letoun vystoupil do výšky zahynula.

V Bohu je místo nade všemi zákeřnými, zrádnými, malými věcmi, které by chlídly kazit a mařit naši pouf s Ním. Tam nahoru tyto věci mizí a hynou v jemné atmosféře přítomnosti a sily Boží.

Připr. OKI

P

red semafórom sa
zbromoždilo množstvo áut.
Nemožno ísť ďalej,
je červená.

Všetko je
zastavené,
ciel sa nepribližuje,
vodič nemá práva
blížiť sa k nemu.

Sedim za volantom
a dumám:
- Aj ľudstvo malo
svoju červenú,
aj ja som mal
svoju červenú,
ktorá zakazovala –
- Stoj!
- Nesmieš!
- Nemôžeš!

Nemáš práva!
Nemáš práva
ist tam,
kde si mal ist,
kde si chcel ist,
kde si mobol ist,
keby nebolo červenej
farby briecha.

Ano, pre mnohých
aj dnes
svieti červená
a nedovoľuje
ist k Bobu,
ku Pravde,
ku Svetlu,
k Životu . . .

V tom na dve – tri sekundy
zasvetilo oranžové
svetlo,
ktoré zavolalo nablas:
- Priprav sa!

Pachopil som, boci bolo len
za priebrštie času,
že je čas prípravy,
že svieti oranžové svetlo.

Vodič – človek,
vodič – ľudstvo,
vodič – brat v Kristu,
citiš to,
vidiš,
vieš,

že sa ti treba
pripraviť
vüstrety svojmu Bohu?
Ci s tým niekto súblasi,
alebo nie,
ci má plnú blavu vedomostí,
ci má železné zdravie,
chatu,

výnosné zamestnanie
a jeden úspech väčší
ako druhý,
oranžovému svetlu

je to jedno.

Jeho povel je jasný:

- Priprav sa!

(Nepripravení brzdia premávku,
zavadzajú,

obyčajne

sa napokon
ťažko dostanú k cielu
bez neboby,
ak pravda vôbec pridu
do ciela).

Už, už zasveti zelená.

Veríme a
vyznávame,
že zas pride na túto zem
Pán Ježiš Kristus.

(Alebo smrt bude
povinným mostom
pred Jeho tvárou).

Ano, On je
zeleným svetlom
ko života,
do neba.

Je bránou
i cestou,
ale len pripraveným!

Bratu,
človek,
Ľudstvo,
zatial svieti
oranžové svetlo.

Priprav sa,
rýchlo sa priprav
vüstrety svojmu Bohu!

-jk-

K E D Y ?
—
Z M I E R E N I E —
Z

Otec a syn si neporozumeli
a pri zvučnej výmene názorov
sa dostali tak ďaleko, že syn
sa rozhodol opustiť rodičovský
dom a nikdy sa nevrátiť! Na-
darmo matka v slzách prosila
syna, aby neodchádzal z domu.
Matka od žiaľu ochorela a na-
pokon zomrela.

Ani otec sa nezmenil vo svo-
jej zatvrdlosti srdca. Ale keď
syn dostal od otca list, že mat-
ka zomrela, bol v srdci pohnu-
tý žiaľom a ponáhal sa domov.
Keď vchádzal do rodičovského
domu, zazrel truhlu a v nej
ležať matku, ktorú tak veľmi
miloval.

V čase, keď syn prišiel do-
mov, otec sa nachádzal v zá-
hrade. Keď sa vracal zo zá-
hrady, videl pri truhle stát
svojho syna. Tiež ho hnala lúž-
ba k truhle zomrelej. Ale ne-
trúfaj si ist na tú stranu, na
ktorej zastal syn, a preto pre-
šiel na protiahľadú stranu. Teraz
tu stáli oproti sebe pohnevaní
otec a syn so sklonenými hla-
vami. Ale dlho to nevydržali.
Prišiel okamih, keď pozreli je-
den druhému do očí. Ako by si
týmto spôsobom všetko pove-
dali. Bez slova natiahol otec
k synovi cez truhlu mŕtvej
matky svoju ruku a aj syn
hned opäťuje otcovu ponuku,
podáva mu svoju pravicu na
znak zmierenia. A potom na-
stalo horúce objatie.

Musela najprv matka zo-
mrieť? — Áno!

„Ako povýšil Mojžiš hada na
púšti, tak musí byť povýšený
Syn človeka, aby nikt, kto ve-
ri v neho, nezahynul, ale mal
večný život“ (Ján 3:14-15). Pán
Ježiš zomrel za tvoje hriechy
ako obec zmierenia (Kološanom
1:19-20). Len pri Jeho osobe
je možné zmierenie s Bohom.
Pre Jeho obec Boh nedráži hnev
voči tým ľuďom, ktorí sa k Ne-
mu navracajú.

-fv-

Křesťan a rodina

BRATR A SESTRA

Postavili jsme proti sobě úlohu otce a úlohu matky, ted si pohovoříme o vztazích bratra a sestry.

Pro mladého muže je šestím, má-li sestru a také pro dívčku je šestím, má-li bratra. Takto má to druhé pohlavi rysy přátelské, milé a mně oddané a od počátky je jasné, že mezi pohlavími je poslední přehrada a že jde o tajemství. Sestra to myslí tak dobře, může se na ni spolehnout, její láska nezná zmar. A přece ji nikdy plně nepochopí, stále znova se na ni dožije nových překvapení, je nepochopitelná svou intuici. I bratr je pod drsnou skořápkou dobrý chlapec, který nikdy nenechá „na holičkách“. I když se bojím jeho pěsti, mám k němu přece neomezenou důvěru. Je silný „jako medvěd“, šikovný „jako opice“ a v každou chvíli ho mohu zalovat na pomoc.

Tělesná různost mezi hochem a děvčetem je daná. Není to trýznivý problém a není to neustálý popud k zvědavosti; vždyť vím, jak je tělo druhého stavěno. Je důležité, aby sourozenci byli až k 10. roku společně vychováváni, společně se koupali a samozřejmě se viděli nazi. V tom je podstatná pomoc pro pozdější setkání s druhým pohlavím. Nelepší je zprvu o tělesnou různost, která někdy působí tísňivě, jindy zase magicky přitažlivě; ale spíše se díváš po jeho podstatě, hledáš jeho osobnost.

Jako všechno dobré, mohou však být i vztahy mezi bratrem a sestrou porušeny.

Chybý postoj rodičů vyvolá křivý obraz o druhém pohlaví. Bratr se chová jako „pán stvoření“ a vyvolá u sestry pocit méněcennosti. Nároky sestry jsou nedotknutelné a bratr dojde k názoru, že všechny „ženské“ jsou právě hysterické. Někdy matka a otec dávají přednost bratřím před sestrami a naopak a přišlostí tím přirozenou odlišnost.

Výchova s nemístním studem povzrádá tělesnou rozdílnost na falešné tajemství a dráždí tím sexuální zvědavost a cinnost již dál vnuček před pubertou. To vede k známému hrani si „na doktora“ a podobným pokusům sblížení se, jejichž jediná závada je v tom, že je to zakázané ovoce.

Při takové falešné stydlivosti nebo naopak při společné výchově prodloužené až do věku dospívání může opravdu nastat erotické spojení mezi bratrem a sestrou. Sexuálně zbarvené vztahy mezi sourozenci v pubertě a v době před pubertou nejsou ani tak vzácné, jak si myslí. Nesmíme přehánět jejich zdravotní a morální nebezpečí, ale přece máme jen vyloučit možnosti tím, že vypořazujeme přiležitosti. Spojení mezi bratrem a sestrou mohou později brzdit pohlavní život nebo jej zkreslit a ztížit sňatek, i když nejsou vědomě erotická. A když bratr se přece jen ožení, pak dojde ke známé zárlivosti na švagrovou.

Proto by bratr a sestra měli asi o děti 10. roku spát odděleně a pomalu pozbývat nepředpojatost pohledu na sebe navzájem. Dopustili bychom se

však rozhodně nesprávnosti, kdybychom najednou spustili s pojmem „styd se!“, ale budeme napomáhat přirozenému sklonu děti ke stranění se, který se v tomto věku dostavuje. Musíme však rozhodně zabránit tomu, aby uváděně se probouzející sexuální pudy nezachvátily bratra nebo sestru jako předmět.

V té době se stávají zajímavými přátele bratrovi pro sestru a přítelkyně sestřiny pro bratra a erotickým citům se dostavá ve všim kamarádkosti výchovy. Pro jinou je velmi cenné, když se skrize sestru dozvídá, jak děvčata reagují na mladé muže a čeho si na nich váží. Naopak zase se stane jeho vlastní kritický postoj k titulům jeho sestry napomenutím pro něho. Teď jde o to, aby se z něho stal gentleman, rytíř, milující muž, vědomý si své odpovědnosti. Co je eros – duševní láska proti jen tělesné pudové –, to se mladý muž nemůže dovědět od svých mužských přátel, nýbrž jen skrize ženu. A právě v tom mu může být sestra hodně nápadnou.

Volba partnera a konečně i manžela(ky) určuje často povaha sestry, případně bratra; buď je mu podobný nebo je jeho pravý opak. V prvním případě si budou asi lépe rozumět, cítí se duševně spřízněni, zato však erotický vztah bude o něco chabější; v druhém případě se přitažlivost projeví vásnivěji, ale vcelku si zůstanou vzdálenější, možná, že třeba nenastane ani správné duševní obecnictví. Proto dobrý manželský parti-

ner bude mít obyčejně něco z každého, určité rysy sestry, případně bratra, ale také i docela jiné vlastnosti. A přibuzní nech hned naříkají, že se oženil (vdala) „z rodiny“.

Je zvláštní, že i pak může převládat obraz „sestry“ nebo „bratra“, když ve skutečnosti žádného neměli. Mladý člověk hledá právě „přibuznou duši“, zůstává zaměřen na sebe a na minulost, boji se velkých převratů skrze „Tebe“, a ořesaní vlastních základů skrize cizi.

I když jsou vztahy brat-r-sestra důležité jako výchozí základna, přece jen se musí od ní zralý člověk osvobudit a nechat své já v zajetí v docela novém vztahu. Člověk „neopustí jen otce a matku“, ale i sestru a bratra, aby se stal se svým manželem tělem.

V jiném ohledu však klade vztah mezi bratrem a sestrou zvláštní základ pro lidské společenství. Jsou národy, kde muži a ženy stojí proti sobě jen jako zástupci druhého pohlaví, buď žádoucne nebo nepřásky. Když však proti tomu víme, že máme všechni stejněho Otce, pak své sourozecké vztahy můžeme rozšířit na všechny lidí, i když s nimi nejsme pokrevně přibuzní. Patří jednomu zvláště naléhavých úkolů křesťanského poselství, aby se nám všechny národy staly bratřími, a tím nám, mužům dává všechny sestry a přenáší na nás svatou zodpovědnost za ně. Jsme si toho vždy vědomi?

Přeložila D. Z.

Nabízíme vám POSEZENÍ U ANKETY týkající se sborového života. Před námi leží mnoho anketních lístků, které počátkem minulého roku vyplnili věřící lidé nejrůznějšího věku, od 9 do 82 let.

Zádná křesťanská společnost se nemůže vyvarovat chyb a tudíž i zápasů o lepší a svatější obecenství. Naše sbory neusilují o „světovost“, ale o návrat k Písmu, k apoštolskému učení. Uprostřed všech ostatních reformačních církví pocitují své specifické poslání, ve službě i sborovém společenství. Na sborovém životě se podílejí zásadně jen znovuzrození lidé.

Anketa před námi otevírá tribunu osobitých názorů, kritických a pravdivých postřehů a potřeb našeho obecenství podle míry poznání i hořícího srdce. Jsme si vědomi toho, že odpovědi nepředstavují reprezentativní zastoupení sborů, ale že jde o upřímné a otevřené sdělení vlastních zkušeností a pocitů. Proto čísla

uvádějí pouze srovnání doslých odpovědí. Snad se nám nebudou některé výroky zdát dost příležitavé právě pro naše obecenství, ale přijměme je jako skutečnost a objektivně hodnotme svůj podíl a vliv v našem sboru. „Díla svého jeden každý zkus“.

KREŠŤAN A CIRKEV

A nyní k jednotlivým otázkám.

Otázka č. 1: Jak se cítíš v obecenství s věřícími tvého sboru?

Otázka č. 2: Co postrádáš v tomto obecenství?

1. Dobře, velmi dobře — bez připomínek k otázce č. 1 se vyslovilo z toho 50 % věřících do 30 let, 7 % věřících od 30 do 45 let, 43 % věřících nad 45 let.	14 %
2. Někdy se necítím dobře, ne vždy dobře, a postrádám... K otázce č. 2 lze podle počtu stejných odpovědí sestavit toto pořadí:	86 %
1. První lásku, vzájemnou lásku, pochopení, více důvěry, úcty, péče, soukromých návštěv, obecenství mimo shromáždění	50 %
2. Opravdovost a horlivost, zájem o dílo Páně, bázeň, svatý život	20 %
3. Upřímnost	15 %
4. Jednomyslnost	8 %
5. aktívni mládež, službu mladších bratří, rozlišení darů, radost, více modliteb	7 %

Některé charakteristické odpovědi v plném znění (v závorce je věk a povah):

K otázce č. 1:

- Často sa necítim dobré, pocitujem málo túžby po zhromaždení, málo záujmu o Božie Slovo (15—Ž).
- Tak dobře, jako nikde jinde, protože „Kde se sejdou dva nebo tři ve jménu Pána Ježíše, On je v jejich středu“ (24—Ž).
- Dobre, když celé srdce zverím Bohu a když je nás větší počet a všetci so záujmom počúvajú Slovo Božie (17—Ž).
- Dobre, ale mohlo by to byt aj lepšie (15—M).
- Jsme málo činný sbor, necítim se dobré (16—Ž).
- Ne vždy stejně, jsou údobjí požehnání i zkľamání (37—M).
- Dobře. Miluji svůj sbor i s jeho nedostatkem. Dobré si beru za příklad, zlé za výstrahu (37—Ž).
- Oddelene od vonkajšího sveta (45—Ž).
- Je-li tam Pan Ježíš mocně zastoupen, dobré (42—M).
- Nie sme úplne ako Božia rodina (45—M).
- Vážim si ho i cez mnohé nedostatky (31—Ž).

- Priemerne (31—M).
- Dobre, lebo milujem spolu vykúpených (45—M).
- Máme se zde všichni rádi (76—Ž).
- Velmi dobře. Jsem nejmenším z Jeho lidu a jsem vděčen, že smím spolu s ostatními chválit Pána (62—M).
- Až na malé výjimky dobré (73—M).
- Není to vždy stejně. Satan nespí (64—M).
- Podľa toho, ako si duchovne stojím a čo prinášam (56—M).
- Celkem dobré, jsme v těle — hliněné nádoby (61—M).
- Jako brouček v květu (62—M, 59—Ž).

K otázce č. 2:

- Mladistvý elán a projev radosti (20—M).
- Porozumění pro mládež (24—Ž).
- Větší lásku vůči druhému (13—Ž).
- Hořící srdce pro Boha — i mně chybí zájem (20—Ž).
- Vzájemné pochopení — někteří jsou tvrdohlaví (16—M).
- Viac mládeže (25—Ž).
- Více lásky (14—Ž).
- Společné chvíle mimo shromáždění (23—M).
- Mládež je zanedbávána (18—M).
- Láska medzi mládežou (15—M).
- Více důvěry (35—M).
- Oheň pohasl — přiložte srdce (42—M).
- Horlivé modlitebníky (37—Ž).
- Správné postavení v Kristu (44—M).
- Upřímný zájem o druhého a nikoliv povrchní řeči (39—M).
- Aby se nestaral jenom každý o sebe (36—Ž).
- Vzájemnou úctu, rozlišení darů a tím i odpovědnosti za služby ve sboru, zájem o mládež a vydávání svědec (37—M).
- Užší obecenství, velká shromáždění způsobují letargii, pohodlnost, nesmělost (33—M).
- Jednomyslnost (61—M).
- Ztišení před shromážděním (61—M).
- Pochopení pro slabosti a potřeby spolu vykúpených, aby se bratrský vztah neomezoval na pozdrav a stisk ruky (61—M).
- Službu mladších bratří, ne aby sloužil každé shromáždění stejný bratr (74—Ž).
- Slušnost a střídmost v odívání 1. Tim. 2:9-10 (79—Ž).
- Bratři, kteří neslouží slovem, by se měli chopit praktických služeb ve sboru a uvolnit sloužící pro službu slovem (47—M).
- Úplná účast při shromážděních. Často schází 2 sestry (82—M).
- Opravdový život víry (79—M).
- Stálost ve slovu — nedodržuje se slib návštěvy (71—M).

Domniváme se, že nějakého obsáhlého závěru a hodnocení odpovědí k prvním dvěma bodům ankety není třeba. Všechny věkové kategorie volají po lásce, opravdovosti, upřímnosti, jednotě. Čekáme, že toto vše, po čem toužíme, přijde samo? Vyjdeme sami ve jménu Pána Ježíše a budme činitelé toho, k čemu nás povolal.

Tvůj bratr, sestra, bližní — čeká PRÁVĚ NA TEBE, na slovo potěšení, na službu, pochopení problému apod. Co jsi dělal například včera, co máš v programu dnes? Rozhlédni se kolem, nemohl bys někomu posloužit? Všimni si, že někteří mladí se cítí zapomenutí, odcizení, zanedbaní, „že sa cítia dobré, ale že by to mohlo byt aj lepšie“. A to „lepší“ snad záleží právě na tobě. Pomoz jim! Mysli na staré, kteří čekají, že je někdo navštíví — je jim málo jen stisk ruky ve shromáždění.

Sdílejme se s potřebami svatých (Řím. 12:13).

PO STOPÁCH APOŠTOLA PAVLA

Jak jsme vám slíbili, letos budeme sledovat stopy apoštola Pavla v Řecku.

ŘECKO – GREECE – HELLAS

Řecké dějiny sahají asi 5 tisíc let zpět. Zádná jiná evropská země se nemůže chlubit tak starou a slavnou historickou minulostí.

— X —

Řecká kultura ovlivnila rozvoj všech zemí kolem Středozemního moře a dala podnět k vytvoření evropské kultury. Řecké kolonie byly v Egyptě, Itálii, Francii, Španělsku, Makedonii, v severním Černomoří i Marmarském moři a j.

— X —

Řeky pojí především jazyk, spolnost života a vzdělanost. Dále společné náboženství, slavná minulost a olympijské hry.

Řecká společnost byla založena na otrokářském zřízení jako všechny soudobé společnosti.

Monumentální bělostné stavby ušlechtilé úměrnosti a krásy jsou hodny obdivu a svědčí dodnes o velikosti a géniu lidského ducha.

V 2. stol. př. n. l. dochází v Řecku k politickému úpadku a od r. 148 př. n. l. do r. 395 n. l. se stává Řecko římskou provincií.

Dříve než se objevily první historické zprávy o existenci evropských národů mělo Řecko:

filosofy slavných jmén jako Sokrata, Platona a j., básníky, malíře, sochaře, stavitele, učitele, řečníky, státníky, vyspělou demokracii, alianci městských států, věhlas umění bojového (Spartané), literární památky — Ilias a Odyssea, vyspělou tělesnou výchovu, kult krásna, olympijské hry — od r. 776 př. n. l. svoji mytologii, svoji filosofii, polytheismus (mnichobožství), své mysterie (tajemné náb. obřady), atd.

Na hranici Řecka

„I uvěřilo Židů i Řeků veliké množství“ (Skut. 14:1, 17:4).

Timto jsme si, vážený čtenáři, připomněli hodiny vyučování dějepisu, v nichž jsme vypravováni o událostech a dějích často přijímateli „jako věci dávno zapomenuté za účelem nového zapomenutí.“ Ale člověk se mění, opravuje své názory, sahá znovu a rázne po knihách dějin a tištěných průvodcích. Je v něm podněcována touha vše poznat a navštítit zemi s tak slavnou historií.

Náš čtenář nechť laskavě vezme na vědomí, že toto čtení bude opět jen reportáž, spojenou se zážitky při návštěvách měst rané provokřestanské doby — ovoce misijní činnosti ap. Pavla. Bude však také protkáno upřímnou radostí se setkání s dnešními věřícími bratry a sestrami v Kristu Ježíši, žijícími v Tessalonice, Katerini, Aténách atd.

Několik výroků Bible o Řecích:

„Řekové hledají moudrosti...“ (1. Kor. 1:22).

„Byli pak někteří Řekové, kteří přistoupili a prosili: Pane, chtěli bychom Ježíše viděti“ (Jan 12:20, 21).

Ambassade Royale de Grèce - Prague, nám v červnu 1969 uděluje pobytové vízum v jejich zemi. Naše plány se mohou stát skutečnosti. Přijemné vrzrušení nás provázi nad seznamem nezbytných potřeb pro autocamping. Vžíváme se znovu do role cestovatelů. Bereme do rukou mapy a vytýčujeme trasu cesty. Jména měst v seznamu se řadí pod sebou spolu s kilometrovými údaji a položkami za benzín. Mnohé názvy měst v Rakousku a Jugoslávii hledí na nás již přátelsky, ale řecká města jsou zatím cizí a neznámá.

Den odjezdu nastává. Naše plány byly již dávno poručeny našemu vsemohoucímu Pánu a tak s prosbou o Jeho ochranu a pomoc vyjíždíme. Ve Vídni se zdržujeme jen nezbytně krátkou dobu, nutnou k odstranění závad na voze. Náš cíl je 2 000 km jižněji — nechceme se nikde zdržovat. Překračujeme hranice. Auf wiedersehen, Rakousko! Dóbro dôšli! — vítá nás Jugoslávie. Kilometry ubíhají, míjíme Záhreb a je nám líto, že se nemůžeme

ani pozdravit s tamějšími věřícími. Je večer a lze ještě urazit nějakou tu stovku kilometrů.

Táboříme nouzově u dálnice. Přišti den užijdime střídavě buď po solidním asfaltu, aneb s nepříjemnou pravidelností poskakujeme po známé betonce směrem na Bělehrad! Cestou míjíme desítky havarovaných aut. V místě odbočky na Novi Sad zdravíme opět v duchu početné sbory našich slovenských mluvících věřících v Bačském Petrovci a okoli. „Brat Rybár, prepáče, snáď nikdy inokedy!“

Projíždime Beogradem a pozdě večer míjíme město Niš.

Další den před svítáním jsme již opět na cestě směrem na Skopje. Ve Skopji prohlížíme následky zemětřesení, fotografujeme ruiny i památníky.

Jih Jugoslávie ve srovnání se severem budí dojem chudé nevlastní sessty. Pole obdělaná, ale domy chudé – bez omítok. Kraj hornatý, divoký, cesta pro turisty však protvrdní. A již je zde hraniční přechod Gevgelija a za ním Řecké království. WELCOME TO GREECE! Celnice, formality a parádní voják řecké královské gardy. Naše první dojmy jsou velmi dobré. Vesnice hyří barvami pečlivě upravených domů a květin. Půda je sluncem vyprahlá, ale všude je čisté, zametené.

Po hodině jízdy vjíždíme do Tessaloniky. Zde mělo teprve začínat naše vyprávění, ale domníváme se, že předchozích 2 000 kilometrů cesty zasloužilo těch několik řádků.

Před vstupem do Tessaloniky si opatřujeme plán města. V blízkosti centra se hodláme zabýdat v campingu. Balíme vše, co je společné Rakousku a Jugoslávii, tj. mapy, prospekty, peníze a na světlo vyjmáme další – řecké.

Marně hledám adresu mně doporučeného věřícího lékaře bydliščího v Tessalonice. – A nyní to začalo. Jsme vyvedeni z míry a naše radost je zkažena. Na otázku mé manželky, co budeme dělat, neodpovídám, protože nemívám. Adresu jsem prostě zapomněl vzít s sebou.

Stává se někdy, že situace visí, jak se říká, na jednom hřebíku. Když ten povolí, vše padá. A v takové situaci

jsme byli. Od zmíněného bratra jsme měli obdržet dispozice k návštěvě dalších sborů. Jit na to jinak, to znamená pátrat po úradech apod., bylo by velmi obtížné a snad nemožné.

„Nevzpomeneš si jeho jméno, vždyť jsi mu nedávno psal?“

„Nevzpomenu si za nic.“ Těžko je Slovanu v Řecku. Jméno pana Nováka, Houžvičky apod. to je lahoda, ale jména Asimopoulos nebo Krioridakis, to je pro nás slovní akrobacie. Vzpominal jsem jména státníků a filosofů, luštil řecké nápisý na obchodech v naději, že mně to něco napoví, ale marně. Těch cizích pojmu bylo příliš. Nakonec jsem se ustálil na tom, že by to mohl být Karaklis.

Hledáme camping. „Kaliméra Kyrios, milá tā jármanika parakalo?“ (Dobrý den, pane, mluvte německy, prosím?). Dotyčný odpovídá bud: ó jchi, což znamená „ne“, anebo: nā, což znamená „ano“. Trochu nás to mate, když slyšíme „ne“ a tázaný přikyvuje hlavou na „ano“.

S prvním campingem nejsme spokojeni a jedeme dál. Najednou slyšíme česky: „Co hledáte?“ Jsme překvapeňi: „Jste Čech?“ – „Ne, jsem Řek, ale své dětství jsem prožil v Československu. Poznal jsem vás podle značky CS.“ – Seznamujeme se a domluváme návštěvu. Přišlo jich osm. Vzpomínají rádi na naši zemi. Svéřejme se jim se svými starostmi a vydáváme krátké svědectví. – „Věříte Bohu?“ – „Nemáme rádi kněze,“ zní odpověď.

Po rozboru naší situace se dva z nich nabízejí, že pomohou. – „Takový doktor musí mít telefon.“ – Po hodině se vraci se zprávou, že „Dr. Karaklis neexistuje“.

Zůstáváme sami. Žádné rozumové řešení již není.

– Pane, Ty nejlépe víš, jak upřímně jsme si přáli setkat se s věřícími v této zemi, potěšit se s nimi a vyřídit pozdravy. Ty to můžeš ještě způsobit.

V noci jsem se probouzel a znova to předkládal svému Pánu. S přicházejícím rámem a procitnutím se vynořuje v mysli řada otázek.

– Kde jsme? Jaké to bylo jméno? Karaklis nebo Katsarkas?

Táží se své ženy: „Jaké jméno jsem to včera říkal?“ – „Pro jistotu si to napiš!“ – praktická rada.

Krátkce po snídani jdeme do města. V první restauraci listují v telefonním seznamu. Těžce se čte řečtina. Jsem napjat... zde! Ano, zde je MUDr. Katsarkas. Díky Bohu!

Další spád události byl již nadějný. Telefonní hovor, návštěva, bratrské přijetí a pohostění. Upravujeme časový plán prohlídk jednotlivých měst dle křesťanských shromáždění a biblických kursů.

Tak tedy začíná naše vypravování o cestě do Řecka po stopách ap. Pavla. Nešlo je opomenout. Bez Boží milostivé pomoci při hledání milého bratra by tato reportáž nebyla napsána, nebo by byla podstatně chudší.

Popsaný zážitek je vlastní, nevyplývající a tedy pro mne velmi drahý. Je dobré věřit v moc Boží, ale mnohem víc je zakoušet Jeho mocné vedení. Ti, kteří důvěřují Ježíši Kristu a následují jej, ti okoušeji, že je rea-

litou jejich života. Neznámená to, že křesťan nezažije zklamání, nouze a nepříjemnosti. Ježíš zaslibuje, že S NIMI BUDE po všecky dny až do skonání světa. To je podstata Jeho zaslisení.

Milý čtenáři, rozhodl jsi se již dát svůj život Pánu Ježíši? On na to čeká. Pochop, že život je možno vést jen dvojím způsobem: S Bohem nebo bez Boha. Je možno žít duchovně – v důvěře, že On vše dobře spraví a nebude křesťanům shromáždění a biblických kursů.

Tak tedy začíná naše vypravování o cestě do Řecka po stopách ap. Pavla. Nešlo je opomenout. Bez Boží milostivé pomoci při hledání milého bratra by tato reportáž nebyla napsána, nebo by byla podstatně chudší.

Doporučuji ti to první. Ztíš se před Bohem a očekávej na Něho. „Na všech cestách svých snažuj se Ježíš poznávat, a On spravovati bude stezky tvé“ (Přisl. 3:5, 6).

– sek

Proč nemohu začít hned?

Jistý věřící lékař byl zavolán k nemocnému staršímu muži, jenž trpěl zánětem průdušek. Po jeho prohlídce slibil, že mu dá lék, jakmile ho opět zavolá. Než odešel, pacient se ho zeptal: „Kdy ten lék dostanu?“

„Podívejte se,“ povídá lékař, „ve skutečnosti nejste tak nemocen. Předpokládám, že stačí, když začnete lék užívat, dejme tomu, za měsíc.“

„Proč až za měsíc?“, vykřikl pacient, „to už mohu být mrtev!“

„To je pravda, přesto si myslím, že někteří moji pacienti jsou na tom hůř než vy. Snad bude lépe začít s užíváním tak za týden.“

„Ale doktore,“ zvolal pacient znova, „copak víme, co se během tohoto týdne stane?“

„No dobrá,“ řekl znova lékař, „tak jež budete mít doma a budete-li se cítiti hůře, pak začnete s užíváním.“

Zmaten na nejvyšší míru, zeptal se nemocný naposled: „Ale proč nemohu

začít ihned? Vždyť do zítřka se může stát ledacos! A já nechci, aby se můj stav zhoršil!“

A tu mu lékař přívětivě povídá: „Milý pane, užívejte lék ode dneška. Chtěl jsem vám jenom dokázat, jak nedobře děláte, když odmítáte lék, který pro vaši nemocnou duši připravil ten Velký Lékař – Pán Ježíš. Jen si vzpomeňte, jak dlouho již odmítáte Jeho lék. Roky se odvracíte od Pána Ježíše se svým: „Příští rok, příští týden, na smrtelné posteli – pak budu hledat Pána!“ Mluvíte o všech možných dobách, jen ne o přítomné, ačkoliv jen přítomností si můžete být jist. Boží nabídka spasení je pro dnešek. Bible říká: „Hledejte Pána, dokud můžete být nalezen, volejte k Němu, pokud blízko je“ (Iz. 55:6). Nyní je vhodná doba, nyní je den spasení! Do zítřka, do příštího týdne nebo měsíce se může stát cokoliv. Obrat se IHNEDE ke Kristu!

Připr. OKI

OBJAS SVĚDKŮ

(Dokončení)

Pokusili jsme se osvojit si slovenský jazyk, ale jaksi se nám to nepodařilo. Tak jsme tedy měli německou evangelizační hodinu každou neděli v 16 hodin a biblickou každý čtvrtok v 19 hodin v našem bytě ve Vysoké ulici. Kromě toho byly hodiny pro děti. Prostřednictvím dětí jsme se dostali do styku s rodiči. Občas přicházel k nám bratr Jan Chorvát z Nového Města n. Váhom, pak byla evangelizační hodina ve slovenštině.

Milé sestry Royovy ze Staré Turé vydaly malý zpěvníček v sešítech; také jiný, zvaný „Rajská kytka“ jsme střídavě používali ke zpěvu. Nebyl-li žádný přespolní slovenský bratr na shromáždění, zpívali jsme slovenské písničky a někdo přečetl kapitolu z české Bible, snad to byl nás milý bratr Miloslav Sitár z Priečkopy, jelikož byl zaměstnán v Bratislavě.

Ve druhém nebo třetím roce našeho pobytu v Bratislavě se tam nastěhoval i bratr Michal Sadloň s rodinou. Byl kolportérem Biblické společnosti. Pocházel ze Staré Turé, kde se také obrátil. Byl velmi horlivý v díle Pána. Opustil Starou Turu a začal práci v Novém Městě n. V. Když přišel do Bratislavu, po krátké době toužil být pokřtěn a zachoval biblické směrnice o shromáždění. Dlužíme mu mnoho a Pán mu velice požehnal. Jeho prostřednictvím začala práce v Nitře, v Handlové a okolí. Tehdejší ředitel Biblické společnosti v Budapešti byl k práci br. Sadloně přátelsky nakloněn. Přišel pak nový ředitel a ten mu zakázal evangelizaci, dovolil mu jen prodávat Bible. Tím byl bratr Sadloň velice zneklidněn a tak se rozhodl opustit Biblickou společnost a konat dále dílo evangelisty jen v závislosti na Pánu. Kolportoval však přitom dále. Později se přestěhoval do Turč. sv. Martina a tam pak vznikla shromáždění na několika místech. Práce se šířila pod Vysoké Tatry, do Popradu a Batizovců, dílo Pána kvetlo i na jiných místech.

První konferenci na Slovensku jsme měli v Turč. sv. Martině. Odtud se bratr Sadloň přestěhoval do Banské Bystrice, kde byl za první světové války maďarským pány silně pronásledován.

Je zajímavé, jak Pán otevřel dveře na východní Moravě. Mladí dívka, Rezi Fúsková, chodila do dětské besedy. Její matka pocházela z Moravy, otec byl Slovák. U této rodiny bydlela mladé dcera ze Zádveřic, Rozka Rehová. Ta přišla v neděli večer do slovenské evangelizační hodiny a obrátila se. Toho léta bylo v Bratislavě několik mladých lidí z Moravy. Rozka Rehová přivedla do shromáždění další dvě děvčata, která se také obrátila. Jiní následovali. Na podzim se všichni vrátili domů a žádali, aby je někdo navštívil. Jel tam br. Šipka a měl první shromáždění v domě bratra Hetó. Později tam jel i bratr Sadloň.

Také v Pozlovicích Pán otevřel dveře a vzniklo tam shromáždění. V r. 1922 se však věřící přihlásili do svazku Jednoty českobratrské jako samostatný sbor.

V jiných místech dílo Pána pokračuje, jako v Bratfeyově, Prlově, Vizovicích, ve Vsetíně atd. Nás milý bratr Kresina se na naše pozvání přestěhoval na jednu zimu do Vizovic. Měl radost, když mohl ve vlaku získat pro Pána paní Bezděkovou. Měla přesvazné ve Vídni, kterým přinesla světlo, několik duší se tam obrátilo k Pánu a tak se začalo dílo Pána ve Vídni.

Z Modré se dostal do Berlína mladý pekařský tovaryš jménem Pavel Rapoš. Tam přišel do shromáždění Křesťanského spolku mladých mužů a obrátil se. Později se vrátil a našel si zaměstnání v Bratislavě. Nevěděl, kde by našel obecenství s věřícími, až jednou na ulici potkal známého jménem Kadlecík, kterému se svěřil se svou touhou. Ten mu vyprávěl o nás, nebot jeho děti chodily

k nám do besedy. A tak našel shromáždění na Vysoké ul. č. 44 a radoval se z obecenství s námi. Jednou přivedl v Račisdu do shromáždění známou rodinu, z níž se obrátili rodiče a nejstarší dcera Irma. Později se provdala za br. Krále v Dolní Stubně. Tak se otevřely dveře pro zvěst evangelia nejen tam, ale i na jiných místech. To nebyla náhoda, ale vedení Ducha svatého. Nešlo to vždy hladce, věřící byli pronásledováni. Avšak v okolí Martina, na středním Slovensku Pán působil daleko a věříme, že svědec bude prospívat tak dlouho, až si Pán ježíš přijde pro svou církev.

Od roku 1900 do r. 1914 jsme byli v Maďarsku a zvěstovali jsme evangelium většinou mezi Slováky. V roce 1902 nás navštívili bratři Broadbent z Anglie a Widmer ze Švýcarska. Jeli jsme spolu do Srbska. Navštívili jsme Bělehrad, Zagreb a jiná města. Milí věřící z Modrého kříže ve Staré Turé začali pracovat mezi Slováky v Bačce (tehdy patřila k Uhrám). S požehnáním tam zvěstovali evangelium bratři Jan a Josef Roháčkovi. Někteří věřící v Petrovci dospěli k poznání, že je biblické, aby se po obrácení dali pokřtít podle Mat. 28:19-20. a Marka 16:15-16. Nebylo tam nikoho, kdo by jejich přání splnil. Na požádání jsem tam přišel a asi 5 věřících se dalo pokřtit. Navázali jsme s nimi bratrské obecenství, které trvalo dodnes. Z Petrovce pochází také milý bratr Jan Siracký, který se po první světové válce přestěhoval na Slovensko, nejdříve do Turč. sv. Martina a později do Bratislavu...

F. B.

Tak končí dopis bratra Fredericka Butchera z 22. 6. 1953, který byl dne 1. dubna 1955 ve věku 85 let povolán Pánem do nebeského domova, po kterém celik toužil. Vzpomínka na jeho houzevnatou práci pro Pána, lásku ke všem věřícím a na jeho pastyrské srdce je pro nás pobídka k následování jeho víry.

Oznámení redakce:

Po poradě s bratřími na Slovensku Vám sdělujeme, že rukopisy slovenských příspěvků do našeho časopisu redigují bratři v Bratislavě. Proto je posílejte na adresu: Daniel Žarnovický, Riazánská 15, Bratislava.

U br. Františka Vyhnánského, ul. Februárovho výtažstva 161/III, Bratislava, si můžete objednat slovenský notový zpěvník v ceně 95,- Kčs a beznotový zpěvník v ceně 32 Kčs. Rovněž jsou k dispozici slovenské

konkordance k Roháčkovo- věrnému překladu Písma za 130,— Kčs (bez poštovného).

Do redakce nebo administrace našeho časopisu nám zasílejte krátké zprávy o úmrtí bratří a sester, abychom je mohli uveřejnit a i tímto způsobem vzpomenout na jejich dílo lásky a trpělivost naděje.

Rádi bychom uveřejnili osobní svědec Vašeho obrácení. Pokuste se to zpestřit a zaslát na adresu redakce nebo administrace.

Ctenářům doporučujeme svázání dosud vyšlých čísel časopisu.

Někteří jste si nevšimli, že administrace má změnu č. domu: Vsetín, Trávníky č. 1817/72.

Zároveň Vám posíláme složenky na předplatné pro celý rok 1971.

Stále se nám opakují případy, že nám posíláte předplatné pod jinou adresou, než na kterou časopis dostáváte. Odebíráte-li časopis na sbor, uvedte to i na složence.

Děkujeme!

KRÍZOVKA
Nedaleko dediny pri studničke sedel starček. Z dediny prišli tri ženy s vedrami pre vodu. Zhovárali sa o svojich synoch. „Môj syn je naj-silnejší z celej dediny.“ vraví prvá. „Môj syn je najveselší v celom okoli.“ vraví druhá. Tretia žena mlčí. „A či sa ty nepochváliš svojim synom?“, nabádajú ju tie prvé. „Neviem, čo by som také zvláštne o nôm mala povedať,“ povedala skromne tretia žena.

Z dediny sa blížia traja chlapci. Prvý vyskakuje, robí stojky a chodi na rukách. Druhý si veselo popiskuje. Tretí pribieha k studni berie vedro tretjej žene a pomáha niesť. Ženy sa obracajú k starčekovi, ktorý vypočul ich rozhovor o synoch a hovoria: „Starký, či vidíte tých našich synov?“

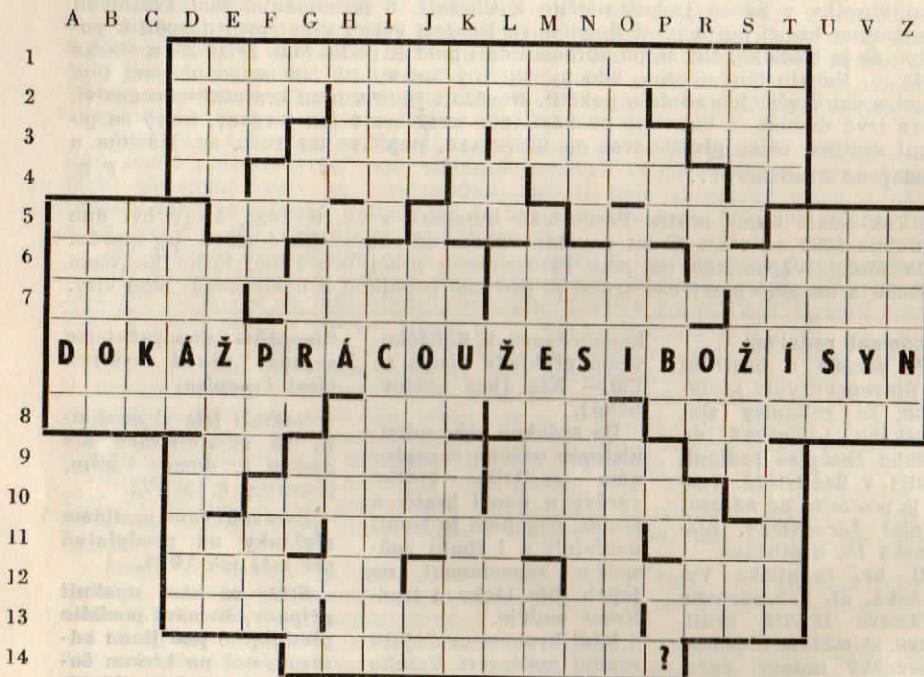
Starčekova odpoveď je v tajničke križovky.

Autor križovky si je vedomý, že neboli dodržané všetky križovkárske pravidlá. Vyskytuje sa hodne nepresnosti v dĺžnoch, tiež neúplné a obrátené slová. Prosím vážených lúštiteľov o prečítanie, je to v snahe vyplnenia križovky čo najväčším počtom biblických výrazov.

Cieľom tejto križovky nie je len vylúštenie tajničky (na jej vylúštenie nie je potrebné vylúštiť celú križovku, ale celá križovka požaduje lúštenie pri otvorenej Biblia, prípadne i Biblického slovníka a konkordancie a dobrú znalosť Písma).

Lúštiteľom veľa zdaru i poučenie praje

-ik-

Legenda ku križovke:

1. DRUHÁ A POSLEDNÁ ČASŤ TAJNÍCKY. — 2. Obyvateľ krajinu, kde spočiatku bývali Akvila a Priscilla — mesto, kde Pán Ježiš prvý krát kázal (6. p.) — prvý veľkňaz. — 3. Spoluľásky Dávidovho proroka — čo urobil Boaz s jaumeňom? — ktorého laváka spomína Biblia? — Jeterov syn (1. Par. 7:37). — 4. Samohľásky Dávidovho vojvodcu — malý čuchový orgán — skratka jednotky tlaku — dolina (čes.) — koncovka prvorodeného Jakobovho syna. — 5. Vlúpanie — Uziašov syn — citoslovce bozku —

čoho použil Pán Ježiš na potretie očí slepého? (obr.) — druh nečistých zvierat (obr. 3. M. 11). — 6. Čia žena sa stala výstrahou milujúcim mamom? — zmenšujem kmity — mužské meno (Y na miesto I) — zlý duch, ktorému bol raz za rok pustený jeden kožol na púšť. — 7. Koho nazvala matka „synom blahoslavenstva“? — ktorého Madiana pozýval Mojžiš ísf s ľudom izraelským? — Barjezus — Damašská rieka. — 8. Judský kráľ (osmy) — bitkár (obr.) — komu Pán Ježiš pomáhal a sebe nie? — slovo kliatby z úst Pavla. —

9. Egyptská rana (obr.) — mlat — zasluženia — čia lož pošpinila Mefibóšeta? — dva polomery — Eliáš, Izaiáš, Chulda. — K. Najatý prorok — starý obyvateľ španielskeho juhu — zaujímate miesta v sene (obr.). — L. Kráľa ovládajúceho Damašek v čase, keď Pavla spustili v koší cez múr (2. p.) — uteká — básnické útvary s presne predpísaným rýmom (použil Hviezdoslav v protivojnových básniach). — M. Nábotov pomstiteľ — bojisko krestana — hlas ovce — A medzi rovnakými spoluľáskami. — N. Cvičná hudobná skladba — dvojštít vo V. Tatrách — ty, rímsky cisár. — O. Starý otec — ukaz. zámeno v 7. páde — Tým, ktoré sa valia (obr.). — P. Začiatok Abigailinho muža — domáce meno Aleny — mesto, z ktorého dostal Salamún vládnú návštěvu (Kral. prekl.) — povolenie prechodu cez hranice — opyt. zámeno (básnický). — R. Syna Júdovho — Pavlov spoločník pri speve v žalári (bez prvého písmena) — osobné zámeno — pozdejšie narodený (česky). — S. Vrch na poloostrove Sinaj — rozsvietili — v ktorom meste pôvodne žila Azenata (6. p.)? — T. Júdov syn — usmrtil (česky) — Kaifášov svokor. — U. I opäť. — V. Som lenivý (Y namiesto I). — Z. Nezaštepená.

A. Sila, moc. — B. Akým spôsobom bol zvolený Matej za apoštola? — C. Beži. — D. Samaritánov liek — premôž — mesto plné modiel. — E. Cudzinec, vodca 600 mužov, úprimne odaný Dávidovi — meriame tiaž — liadok amonno-vápenatý. — F. Sever Izraela — vierou odsúdil svet — začiatok názvu ostrova v Zjavení — štvrtý syn Jakobov. — G. Druh zeminy — výlučok tela ako dôsledok hriechu — drtené obilie (obr.) — sceluj — v nemoci nehľadal Hospodina ale lekárov. — H. Setov syn — začiatok malej európskej krajiny, bohatej na nikel — človek po rusky (pekné vyjadruje čelné postavenie v stvorení). — I. Získavam (hrivny) — medvede ako hračky — roztopašný. — J. Syn

Správne odpovedi 6. čísla 1970:

1. Kleofáš bol jeden z mužov na ceste do Emausu (Luk. 24:18).
2. Nevieme, na ktorej strane visel lotor, ktorý uveril v Pána Ježiša.
3. Učenici mali pri sebe dva meče (Luk. 22:37).
4. Majiteľ domu mal na znamenie krčah s vodou (Luk. 22:10).
5. Betánia bola blízko Olivovej hory (Luk. 19:29).
6. V liste Jakoba 4:17.
7. Zacheus vyšiel na planý fík (Luk. 19:4).
8. Akvia je meno Žida rodom z Pontu (Sk. 18:2).
9. Litostrón znamená kameňodlažbu (Jána 19:13).
10. Malchus bol muž, ktorému Peter utal pravé ucho (Jána 18:10).
11. Pán Ježiš nasýtil zástup 4 000 mužov zo 7 chlebov a niekoľkých rybičiek (Mk. 8:6-7).
12. Korunu života slúbil Pán ako odmenu za vernosť (Zj. 2:10).
13. V korábe bolo zachránených 8 duší (1. Pt. 3:20).
14. Slovo tých, ktorí zablúdili od pravdy, sa bude rozožierať ako rakovina (2. Tim. 2:17).
15. Pavel poznal apoštola Petra po 3 rokoch od svojho obrátenia (Gal. 1:18).
16. Funt nardovej masti mal cenu 300 denárov (Jána 12:5).

Za správne odpovedi budou odmienení:

1. Alžbeta Hradská, Brezová p. Bradlom
2. Marie Pípalová, Opava
3. František Dobiáš, Chodov u Kar. Varu

10. KDYŽ NÁS TÍSNÍ SVĚT

S.V. - Z. Čep
poco f

Mírně, vyprávěcím tónem

